

Ὁ Κορωνιός μιλε
μιτὰ τοῦ Φασουλῆ.

Φ.—Σεῖς ἤσεσταν ὁ Κορωνιός, ὁ μέγας πατριώτης,
ἐκαίνοσ ὁ κακόσορτοσ ξετσιπωμένοσ Χιώτησ,
ποῦ ἦ χρεωκοπούμενε, ἢ σεῖσ χρεωκοπεῖτε,
εὐθύσ συγχαρητήρια θεομὰ τηλεγραφεῖτε;
Ἔ, βρέ;

Κ.—Ναί, μάλιστα, ἐγώ....

Φ.—Ἐσύ, μωρὲ τσιφούτη;
Ὅρασ λοιπόν, σκυλόπιστε....πάρε κι' αὐτὴ καὶ τούτη.

Τοῦ Συγγροῦ προγράμματα,
πράγματα καὶ θάμματα.

λοιπόν καλῶσ σὰσ βρήκαμεν, καλοὶ μου συμπολίται!
ἀ ἴσωσ με ρωτήσετεν «Καλὲ σιὸρ Ἀντρίκο,
πόθεν καὶ ποῦ βρεθήκατεν καὶ σεῖσ Ἐρμουπολίται;
εἰμεῖσ ἐν θέμε νᾶχωμε ὀσὴν Σύρα κι' ἄλλον λύκο». Ἐλάστεν τῶρι, θὰ σὰσ πῶ, κι' εἶμασταν πατριώταισ,
τί πλούσιοι, τί πένητεσ, τί Συρριοί, τί Χιώταισ!»

Ἐγὼ χαρῶ σασ ἤμουνα τρεῖσ μῆνεσ ὀσὸ κρεββάτι
κι' ἀρρωστημένοσ ἤκανα τὰ τόσα σχέδιά μου...
τῶρι ποῦ πῆρ' ἀπάνω μου, διαβόντρου γυιοί, κομμάτι,
ἀκούστεν ἀματισ καὶ σεῖσ τὸ νέο πρόγραμμά μου.
Πρόγραμμα ποῦ δὲν ὀφάνηκεν ὠσάν κι' αὐτὸ ὀσὴν πόλι,
πρόγραμμα ποῦ γλύφετεν τὰ δάκτυλά σασ ὀλοι,

Ἐν εἶμαι ἀματισ κι' ἐγὼ λωλόσ γιὰ τὴν πατρίδα;
ἐν ἔχω κτήματα κι' ἐδῶ καθῶσ καὶ ὀσὸ Τατόι
ἐν γράφει τὰ ἐλέη μου ἢ καθ' ἔφημερίδα,
κι' ἀπ' τὸ πουγγί μου ὀχονοῦσ τόσοσ λαὸσ ἐν τρώει;
Ἐ δίνω ἀματισ κι' ἐγὼ ὀσα ἔμπορῶ ὀσὸ κράτοσ,
κι' ἐν εἶμαι ἀπὸ ζουτσα νεσ κι' ἀπὸ ραπόρ γεμάτοσ;

Κι' ὀντισ θὰ γίνω βουλευτήσ ἴντα θὰ πρωτοκάμω;
θὰ στρώσω σιδηρόδρομο ὀσὴν Σύρα μάνι μάνι,
εἰσ τὰ λουτρά τῶν γυναικῶν θὰ κουβαλήσω ἄμμο,
θὰ φέρω κι' ἄλλα ἔκατὸ βαπόρια ὀσὸ λιμάνι.
Θὰ κάμω τὴν Ἐρμούπολι χαρῶ σασ περιβόλι,
καὶ τότε μὲνο θὰ σὰσ πῶ «κοπιάστενε, μαριόλοισ».

Θὰ κάμω καὶ συνοικισμοῦσ ὀσὴν κάθε ἐρημία,
τῆσ πέτραισ καὶ τοῦσ βράχοσ σασ θὰ τοῦσ καλλιεργήσω,
θὰ χτίσω ἄλλη μιὰ κι' ἐγὼ μικρὴ Ἀκαδημία,
κι' ἴσωσ καὶ τὴν Πρωτεύουσα ἐδῶ σὰσ κουβαλήσω.
Ἐγὼ ἐν εἶμαι Στέφανοσ Σκουλούδησ, οὔτε Ξένοσ,
ἐγὼμαι διαβολόλωλοσ καὶ τετραπερασμένος.

Κι' ἴντα σὰσ ἤκαμαν λοιπόν τόσον καιρὸ οἱ ἄλλοι;
ἔπῆτε μου κι' εἶμαι πρόθυμοσ καὶ πιότερο νὰ κάνω...
ἔχετεν λίμνην, ἔχετεν ἐδῶ καμμιὰ μεγάλη;
ἐγὼ καὶ τὸ λιμάνι σασ ἔμπορῶ ν' ἀποξηράνω.
Ὅχοῦ! ἐν εἶναι πράματα αὐτὰ πολὺ μεγάλα,
κι' ἐν θέτεν φέρνω σασ ἐγὼ καὶ τοῦ πουλιου τὸ γάλα.

Ἐστὸ ὕστερο νὰ ἔχετεν, διαδόντρου γυιοί, ἔστὸ νοῦ σας,
πῶς ἂν μὲ πολεμήσετεν κακὸ τοῦ κεφαλιού σας
γιατὶ τὸ κάτω τῆς γραφῆς ἐν εἰμ' Ἑρμοπολίτης,
εἰμὶ ἀπλὸς Φιλέλληνας καὶ ἰλλανδὸς πολίτης.
Ὅμως γὰρ τὸ χατῆρι σας καὶ τὴν Ὀλλανδ' ἀφίνω,
φθάνει νὰ μὲ ψηφίσετεν καὶ βουλευτῆς νὰ γίνω.

Κοσσονάκου μπαρκαρόλα,
κι' ἔγια λέσσα, ἔγια μόλα!

Φεύγεις, Κοσσονάκε, βουλευτῆς νὰ γίνης
κι' ἡ Ἀστυνομία μένει ὄρφανή,
μέσ' στοὺς λωποδύτας μόνους μὰς ἀφίνεις
κι' ὁ καθεὶς μὲ τσέπη βγαίνει ἀδεκανή.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλὸ,
καὶ ἔστὸ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Τόσα ὄργανά σου στέκουν λυπημένα
καὶ ὁ ἕνας φίλος ἄλλον ἐρωτᾷ:
ὁ Μπαϊοακτάρης θᾶναι σὺν καὶ ἔνα,
θὰ τραβᾷ χαστούκια τόσο δυνατά;
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλὸ,
καὶ ἔστὸ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Ποιὸς θὰ γράφῃ τῶρα τὸ λαμπρὸν Δελτίον
μὲ τὰς ἀφηγήσεις τὰς ῥωμαντικὰς
φοβερῶν ἐρώτων καὶ σκηνῶν παντοίων,
καὶ μὲ ἀπολύτους ὀνομαστικὰς;
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλὸ,
καὶ ἔστὸ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Κι' ἡ Εἰσαγγελία τῶρα τί θὰ γίνῃ;
ποῦ κί προσφωνήσεις κι' αἱ θερμαὶ προπόσεις;...
μὰ μὲ τὴν καρδιά της εὐχεταὶ κι' ἐκείνη
ἔστῃς βουλῆς τὸ βῆμα νὰ τὴν ἀνυψώσης.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλὸ,
καὶ ἔστὸ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Κι' ἂν κενεὶς μαχκοῦ φης βουλευτῆς τολμήσῃ
ἄλλ' ἄντ' ἄλλων μέσα ἔστῃ βουλή νὰ ψάλλῃ,
ἢ βρειά φωνή σου νὰ τὸν σταματήσῃ
κι' ἕνα σου χαστούκι γνῶσι νὰ τοῦ βάλῃ.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλὸ,
καὶ ἔστὸ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Ἐγια μόλα λέσσα!... τὸ πανὶ ἀνοίγεις,
καὶ σὲ συνοδεύουν χίλιας δὴ ἀγάπαις...
ἔγια μόλα λέσσα!... ἀλλὰ πρὶν νὰ φύγῃς,
ὡς φίλις δεῖγμα δὲς μὰς δύο φάπαις.
Φεύγεις, Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλὸ,
καὶ ἔστὸ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Φεύγεις εἰς τὰ ὕψη φωτεινῆς νεφέλης,
ἀλλ' εἰς ὑποζο μέρος, τζόγια μου, κι' ἂν πᾶς,
τοὺς χειρετισμούς σου πάντα νὰ μὰς στέλλῃς,
κι' ἔτσι σὺν ἀδέλφῃ νὰ μὰς ἀγαπᾷς.
Φεύγεις Κοσσονάκε... σῦρε ἔστὸ καλὸ,
καὶ ἔστὸ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Τοῦ Κόκκου τὰ ποιήματα
μεγάλια προμηύματα.

Τοῦ Κόκκου ὁ Κατακλυσμὸς γεμάτος φαντασία,
καθὼς κι' ἡ ἀπροσδόκητος Δευτέρα παρουσία.
Τὸ πρῶτον πλήρες τραγικῶν καὶ θλιβερῶν εἰκόνων,
τὸ δεύτερον φειδρότατον συμβὰν μελλόντων χρόνων,
ἐξήλθον εἰς κομψότατα κιτρινωπὰ βιβλία,
κι' εὐρίσκεται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.
Ἴδου τὸ τέλος τοῦ φρικτοῦ κατακλυσμοῦ ἐν πρώτοις,
ἵνα τὸ ἔχ' ὑπ' ὄψιν τῆς ἡμῶν ἀνθρωπότητος.

— αὖ τί φρικτὴ ἀληθινὰ τῆς γῆς ἡ τιμωρία,
μὰ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ πόση δικαιοσύνη!
ἔστέλνει ἔστῃ γῆ κατακλυσμὸν, πνίγει τὴν ἀμαρτία,
μὰ δὲν ἀφίνει νὰ πνιγῇ κι' ὁ Νῶε, δὲν ἀφίνει...
»Χαλνᾷ τὸν κόσμον ὅπου ζῆ ἔστὸ κρῖμα, ἔσθῃν κραιπάλη,
μὰ φθάνει μὴ καλὴ ψυχὴ γὰρ νὰ τὸν κτίσῃ πάλι.

Καὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας παρουσίας ἂν ζητᾶτε,
νὰ κι' αὐτό, καὶ μ' ἕνα φράγχο τὸ βιβλίον ἀποκτᾶτε.

αὖ ναι! ἔστῃ γῆ, τὴν κολασμένη πάλι
»τοῦ κόσμου ὁ Δημιουργὸς μὰς γκρέμισε,
»γιατ' εἶν' ἡ γῆ, θερρῶ, μὰ κόλασι μεγάλη,
»π' ἀπὸ ψυχὰς ἀμαρτωλαῖς ἐγέμισε...
»Ἐστῃ γῆ λοιπὸν καὶ σύ, τρελλή μου φαντασία,
»ἔστῃ γῆ σὲ γκρέμισ' ἡ Δευτέρα Παρουσία.»

Σὰς ἐπανκλαμβάνομεν πῶς μὲ τὸ κοῦτσα κοῦτσα.
βεβχίως Ἄργους βουλευτὴ θὰ ἔδῃτε τὸν Πλατούτσα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Προκηρῦττομεν εἰς ὅλους, ὅτι ὁποῖος θέλει νᾶχῃ
ὄρεξι ἔστὸ φαγητό του κι' ὑγιέστατο στομάχι,
ἂς σκεφθῇ πῶς πρέπει πλέον καὶ κοντὰ εἰς ἕλα τᾶλλα
νὰ προμυθευθῇ ἀφεύκτως τῆς Γλυκόβρυσις τὸ γάλα.
Τὸ κατᾶστημα ἔστῃν δρόμον τὸν τοῦ Παρθεναγωγείου,
ἀντικρῶ καὶ δεξιόθεν τοῦ γνωστοῦ σας Ἄρσακειου.
Εἰς τὸν Πειρικὸν δὲν εἶναι εἰς τοῦ Πλούτωνος τὸν δρόμον,
ἔστῃν σταθμὸν Σιδηροδρόμου... κι' ὅλα ταῦτα ἐν συντόμῳ.

Χαβζάρι Γέλβας καὶ τυριά καὶ μύρα ἔστῃν μπουκάλα,
σαμπάνια ἀνεκτίμητη καθὼς καὶ τόσα ἄλλα,
τούτέστιν αὐγοτάραχα καὶ τοῦ κουτιοῦ σαρδέλαις,
πρώτης ποιότητος ἑλθαίς, τουρσιὰ καὶ μουρταδέλαις,
τοῦ Θανοπούλου τὸ λαμπρὸν κοσμοῦν παντοπωλεῖον,
ποῦ κεῖται ἔστὸ Βασιλικὸν ἐκεῖ Φωτογραφεῖον.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο —μέσα ἔστὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων —μ' ἕνα κᾶποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Ἐὐ Φρονούντων» —νύκτα μέρα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαιδούρια.